

ærede Medlem sagde, at man nok kunde hjælpe sig med private Overenskomster. Det er dog vist givet, at enkelte Tilfælde har enten enkelte Mænd eller Enkeltmand lagt Sagen saadanne Hindringer i Vejen, at det i alt Fald har generet Anlægene af disse Mergelspor. Som dette lille Lovforslag nu foreligger her, saa godt som enstemmigt vedtaget i Folketinget, vil jeg paa mit Partis Vegne anbefale, at vi faar det vedtaget i denne Samling.

Den ærede sidste Taler henviste til Sagens Behandling her for to eller tre Aar siden. Det er rigtigt nok, at Spørgsmaalet ikke den Gang var Genstand for Udvalgsbehandling, fordi der ikke var Tid dertil, det var lige ved Samlingens Slutning. Men der blev vistnok enstemmigt vedtaget Ændringsforslag, hvorved den almindelige Bemyndigelse bortfaldt, og Loven blev vedtaget saaledes, at den kun kom til at gælde i det enkelte Tilfælde. Det, der egentlig gav Anledning til Modstanden her i Tinget, var det Spørgsmaal, om en saadan Lov i det hele kunde siges at være i Overensstemmelse med Grundloven. I saa Henseende maa jeg sige, at naar Lovforslaget er forelagt i Statsraadet, har været fremsat i Folketinget og behandlet der, er sendt herop og foreligger til Forhandling her, er den rent formelle Side af Sagen dermed egentlig afgjort. Jeg opfatter det i alt Fald saaledes, at vor højtærede Formand her i Tinget ikke vilde sætte et Lovforslag til Forhandling, om hvilket man kunde sige, at det strider mod Grundloven.

Til det ærede Medlems Udtalelse om, at Sagen maaske skulde henvises til et Udvalg, vil jeg sige, at Hensigten er forhaabentlig ikke, at Lovforslaget ikke skulde gennemføres i denne Samling. Det vilde jeg i alt Fald beklage, idet jeg mener, at en Sag som denne fortjener al den Støtte, den kan faa fra Lovgivningsmagten. Jeg skal da anbefale Lovforslaget til Fremme, helst til hurtig Fremme.

Landbrugsministeren (*Anders Nielsen*): Jeg takker det ærede Medlem, der sidst talte, for den varme Tilslutning, han gav Forslaget. Jeg kan ikke rette den samme Tak til det ærede Medlem, der talte først, dog ser jeg ikke i hans Udtalelser Varsler om nogen absolut Hindring for Sagens Gennemførelse; for saa vidt takker jeg det ærede Medlem for hans Udtalelser. Det ærede Medlem modsagde ikke min Ytring om, at principielt har Lovgivningsmagten afgjort det foreliggende Spørgsmaal, for saa vidt angaar Tvangs-

indtagelse af Jord til Formaal som det her angivne. Det Spørgsmaal er afgjort ved Loven af 1910. Det principielle ligger i, at man overhovedet kan iværksætte en saadan Foranstaltning i et enkelt givet Tilfælde, og ikke i, om man giver en almindelig Beføjelse ved Lov for alle ligeartede Tilfælde. Spørgsmaalet om Grundlovens § 82 som Hindring foreligger saaledes ikke og blev heller ikke paaberaabt stærkt af det ærede Medlem. Det ærede Medlem taler paa den konservative Gruppens Vegne i dette høje Ting. Jeg pointerer dette, fordi jeg ønsker at minde om, at Sagen, som den ligger her, blev rejst fra konservativ Side i Folketinget i 1910. Den daværende Landbrugsminister fremlagde det Lovforslag, som blev gennemført, idet det efter at være ændret i Folketinget, atter blev ført tilbage til dets oprindelige Skikkelse. Fra Venstres Side i Folketinget var der vel Ønsker om at give det da fremsatte Lovforslag en saadan Udvidelse, som det ogsaa blev Genstand for under Folketingsforhandlingen, men under Hensyn til det sene Tidspunkt paa Samlingen blev der ikke fra Venstres Side stillet Krav i saa Henseende. Nej, Spørgsmaalet om at forandre Lovforslaget saaledes, at det indeholdt en almindelig Beføjelse, rejstes fra konservativ Side, af det daværende konservative Medlem fra Viborg (Lüttichau), og Sagen blev henvist til et Udvalg, der gjorde sig hurtig færdigt — i Modsætning til, hvad vi ellers ofte er Vidne til baade i dette og det andet høje Ting — i Løbet af en 8—10 Dage, og valgte det førnævnte konservative Medlem fra Viborg til Ordfører. Efter at han havde forsvaret det Forslag, jeg nu her anbefaler, vedtoges det enstemmigt i Folketinget og gik herop, hvor det mødtes med Ængstelse paa Grundlovens Vegne, men samtidig vedtog man som før fremhævet i Princippet det, for hvilket man havde Grundlovsængstelser. Derfor haaber jeg, at det høje Ting, naar det i et Udvalg har overvejet Sagen nærmere, ikke længere vil være betænkeligt ved Sagen, som den nu foreligger.

Det ærede Medlem, som talte først, siger, at hvis der skulde opstaa en særlig paatrængende Nødvendighed, der gjorde, at Lovgivningsmagten maa træde til, saa kan Ministeren komme til Rigsdagen. Ja, det er meget godt med den Nødvendighed, der skal være særdeles paatrængende, men der skal gaa mange vanskelige Forhandlinger forud, før man kan konstatere, at det er nødvendigt at gaa til Lovgivningsmagten. Jeg har gerne villet forskaane